

LBPS

We know

books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ARMENTROUT, JENNIFER L.

Ispita bodyguardului / Jennifer L. Armentrout. - București :
Midnight Books, 2024

ISBN 978-630-6546-05-3

821.111

Traducător: **Mihaela Apetrei**
Redactor: **Odilia Roșianu**
Grafician copertă: **Sebastian Ruse**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

Tempting the Bodyguard

Copyright © 2014 by Jennifer L. Armentrout
All rights reserved.

© Midnight Books 2024, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Midnight Books

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: +40 774 091.579; +40 770 584.429

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

JENNIFER L. ARMENTROUT

ISPITA
Bodyguardului

SERIA FRAȚII GAMBLE #3

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2024

Capitolul 1

Pe măsuța de cafea abia lustruită se lăfăiau, cu fața în sus, douăzeci de scrisori deschise. Aroma slabă de lămâie poposea în aer, un miros care-i amintea Alanei Gore de casa bunicii ei. Buni Gore fusese atât de obsedat de Pine-Sol¹, de parcă ar fi fost versiunea geriatrică a cocainei pure. Totul, inclusiv podelele din lemn, erau îmbibate în chestia aia. Pe când era copil, Alana petrecuse multe după-amiezi de după școală folosind coridorul de la parter pe post de patinoar.

Buni păstra întotdeauna o curățenie desăvârșită, atât de exagerată încât uneori părea la granița cu tulburarea de tip *borderline*², iar asta explica și de ce Alana, acum adult, nu suporta ca lucrurile să fie în dezordine sau să nu se afle la locul lor. Totul trebuia să fie ordonat și să aibă un scop precis. Iar ceea ce se afla acum pe măsuța ei de cafea nu făcea parte din plan – din niciun fel de plan.

A tras adânc aer în piept și apoi i-a dat drumul încet.

— E clar, ne-am căcat în potecă.

Buni s-ar fi răsucit în mormânt.

¹ Marcă de produse de curățare pentru uz casnic (n. tr.).

² Tulburare de personalitate ce presupune un comportament la extreme (n. tr.).

Înjuratul nu era potrivit pentru o doamnă și, cu toate că se străduia ca în public să întrețină imaginea unei femei sensibile și responsabile, în privat înjura ca un mardeiaș de cartier prins în mijlocul unei tranzacții cu droguri, terminată prost de tot. Un obicei pe care-l căpătase în liceu și de care nu mai reușise să scape de atunci.

S-a aplecat și a ridicat scrisoarea cea mai recentă, sosită cu poșta de azi – și a cărei perspectivă o îngrozea încă din februarie.

După ce muncise ca să repare faimoasa reputație – descurcându-se *spectaculos*, ca de obicei – a lui Chad Gamble, aruncătorul-vedetă al echipei naționale, se hotărâse să rămână în Washington, D.C. Aici, în capitală, era ceva care o atrăgea și, de fapt, nici nu apucase să prindă rădăcini în L.A., cel puțin nu genul de rădăcini care s-o facă să tânjească să revină acasă din deplasările în interes de serviciu. Nu avea acolo decât un mic apartament și, în plus, voia să plece din oraș și din alte motive.

De exemplu, din cauza scrisorilor împrăștiate pe măsută.

În mintea ei, mutarea în D.C. ar fi trebuit să le oprească, fiindcă, serios acum, cine și-ar bate capul s-o găsească în cealaltă parte a țării, într-un alt fus orar? Poate doar vreun psihopat.

Ei, și aici era problema.

Netezindu-și șuvițele de păr de la tâmple, Alana a înjurat din nou. O bombă suculentă, bine simțită, care începea cu „F”. Mâinile *nu-i* tremurau. Era foarte bine. Până la urmă, nu era vorba decât despre niște scrisori idioate trimise de cineva evident deranjat la cap. Scrisorile nu pot face rău nimănui.

Dar scrisorile astea...

Cu buzele strânse într-o linie subțire, încordată, care în mod sigur îi va provoca un rid prematur, Alana

a ridicat-o pe cea mai recentă dintre ele. Citind-o pentru a zecea oară, a simțit cum pe șira spinării îi coboară un fior.

— Dumnezeule, a șoptit, clătinând din cap.

Această scrisoare nu era cu mult diferită de cele nouăsprezece sosite înaintea ei. Toate o enervaseră și o tulburaseră un pic; nu cine știe ce, pentru că, la urma urmelor, în ultimii ani își făcuse mai mulți dușmani decât prieteni. Însă aceasta o înfricoșase. O făcuse să se simtă complet expusă și paranoică, de parcă ar fi urmărit-o cineva.

— Și este evident că te urmărește, tâmpito! a bombănit Alana, dorindu-și ca mâna să nu-i mai tremure așa de tare.

Scrisoarea venise într-un plic alb și, de data asta, spre deosebire de altă dată, cu o ștampilă de poștă din Arlington, Virginia. Scrisorile anterioare sosiseră din San Fernando Valley, California.

Scrisoarea în sine era banală, imprimată pe o hârtie de duzină. Subțire și fără nicio înfloritură. Nu merita și ea măcar o hârtie de calitate, cu un chenar înflorat, elegant? A pufnit în râs, dar amuzamentul n-a durat mult. Cuvintele de pe hârtie nu erau deloc distractive.

Scorpiile nenorocite ca tine nu merită să trăiască; nu faci decât să distrugi vieți.

*Ce început fermecător, și-a spus ea. Scrisoarea continua, la fel ca celelalte, cu un delir despre cum n-ar trebui să închidă un ochi noaptea și cum el – Alana presupusese că era vorba despre un *el* – o s-o urmărească. De data asta, marea diferență, în afara faptului că o găsisese în D.C., era finalul:*

Ne vedem diseară.

I s-a tăiat respirația și a simțit o greutate în piept.

Nu conta de câte ori citise ultimul rând. De fiecare dată când îi cădeau ochii pe aceste trei cuvinte, simțea arsura din gură, nodul din gât. Voia să urle, dar n-a urlat nici măcar o dată.

A lăsat scrisoarea alături de celelalte, frumos aliniată, și apoi s-a ridicat nesigură pe picioare. Cu degetele înghețate, amortite, a traversat livingul spre fereastra care dădea spre strada aglomerată. Șoseaua vuia din cauza traficului intens de la final de zi, iar trotuarele gemeau de oameni. În depărtare, se legănau ramurile în floare ale câtorva cireși întârziți.

Privirea i s-a mutat de la crenguțele rozalii spre oamenii care curgeau pe trotuar, traversând strada în viteză, printre taxiuri și mașini.

Putea fi oare acolo chiar acum, privind-o?

Nu.

S-a abținut să se retragă din fața ferestrei, să cedeze în fața fricii, și a strâns tare pleoapele. În niciun caz n-o să-și dea voie să gândească așa, fiindcă atunci ar sfârși ca maică-sa. Nu-l va lăsa pe acest... pe acest *nemernic* să-i facă asta. Doar ea avea controlul propriei vieți și al propriilor alegeri.

— Concentrează-te! și-a spus masându-și tâmpile în cercuri mici.

S-a îndepărtat de geam și a deschis ochii. Încăperea avea un design minimalist, în tonuri discrete de negru și gri. În copilărie îi plăcea ca totul să fie în culorile din Rainbow Brite³. Dar asta fusese înainte de a dezvolta ceva numit bun gust.

Sau înainte de a deveni o înțepată cu un băț în fund.

³ Serial animat din anii 1980 (n. tr.).

Nu asta-i spusese odată Chad, în timp ce lucra pentru el? Nu că ar fi fost primul care i-o spusese. Sau ultimul.

S-a întors la măsuța de cafea, cu tocurile țacă-nind pe parchet. A pus mâinile în șold și a mijit ochii pe sub ochelari. Trebuia să rezolve treaba asta și să câștige controlul asupra situației. Era singura opțiune. Dar, dacă făcea asta, însemna deopotrivă și că lua amenințarea în serios. Ignorând aceste scrisori, așa cum o făcuse în ultimul an, era ca și cum ar fi ignorat o durere care n-avea să treacă. Nu rezolva mare lucru cu asta.

Trebuia să-și dea seama cine se afla în spatele scrisorilor și n-avea să fie deloc ușor. Buni spunea mereu că boșele ei de fier – *minunat* – n-aveau să-i aducă niciun prieten și niciun soț.

Se pare totuși că-i aduseseră un hărțuitor.

E și asta ceva, totuși.

Alana avea o listă de persoane care ar fi avut motive să fie supărate pe ea. Dar să-i trimită timp de un an scrisori de amenințare? Ultima venind de atât de departe doar ca s-o avertizeze că se vor întâlni *în seara asta*? Sigur, îi enervase pe oameni cu metodele ei dure de lucru, dar din toate aceste detalii trebuia să obțină un grup restrâns de suspecti. În ciuda excelentelor ei abilități de detectiv, în seara asta nu de ele avea nevoie.

Ci de protecție.

Și știa la cine să meargă.

Spera doar ca, de această dată, omul să aibă pe el ceva mai mult decât o pereche de boxeri. Cu toate că nu intenționa să se plângă de priveliștea peste care dăduse când îi luase urma lui Chad până acasă la fratele lui, cu aproape trei luni în urmă.

În timpul carierei sale, lucrând cu vedete din sport și actori, văzuse o mulțime de bărbați chipeși – bărbați din cauză cărora multe femei sensibile din toată țara își

dădeau jos chiloții. Dar bărbatul ăla, cel mai mare dintre frații Gamble, purta oficial titlul de cel mai arătos tip din câți îi ieșiseră în cale. Nu-și dădea seama dacă de vină era părul până la umeri sau ochii de un albastru ireal. Sau poate erau umerii incredibil de lați, care făceau orice femeie să pară minionă, sau pieptul tare ca piatra, sau poate abdo...

— Ce naiba fac? s-a plesnit ea peste frunte, ca pentru a-și alunga gândurile.

Faptul că se ducea la el pentru ajutor n-avea nicio legătură cu fantezia de a și-l imagina în boxeri sau cu abdomenul ăla tare la vedere, indiferent de cât de mult te invita să-l atingi. Și ultimul lucru de care avea nevoie acum era să-l abuzeze mental pe tip. Era foarte puțin probabil ca el să se bucure s-o vadă, dar într-un fel îi datora serviciile lui. În definitiv, se pricepuse foarte bine să-l combine pe fratele lui cu domnișoara Rodgers.

Mai aștepta încă invitația *aceea* la nuntă.

Adunând scrisorile, Alana le-a băgat pe toate într-un dosar etichetat NEMERNIC CRETIN, pe care l-a îndesat în rucsacul ei de piele. A ieșit din apartament, plecând în căutarea altui nemernic cretin, dar un cu totul alt gen.

* * *

Pentru a doua oară în ultima oră, lui Chandler Gamble i-a vibrat telefonul din buzunarul blugilor. Trebuia să-l ignore în continuare. Era mai bine să-l ignore. Ceea ce se întâmpla în fața lui ar fi trebuit să beneficieze de întreaga lui atenție. În oricare alt moment, așa s-ar fi întâmplat.

Stând în genunchi, între picioarele lui larg desfăcute, Paula se afla într-o poziție despre care Chandler se îndoia că era firească pentru treaba ei de zi cu zi, de

procurare și toate alea. Femeia își freca mâinile în sus și-n jos pe coapsele lui, trecându-i de fiecare dată printre picioare unghiile lăcuite cu roșu. Avea mișcări bine exersate. Știa ce-i plăcea lui Chandler.

Corsetul roșu pe care îl purta era bine strâns cu șireturile, împingându-i zdravăn, până sub bărbie sânii de culoarea caramelului. Unii bărbați preferă sânii, alții fundul. Chandler prefera trupul femeii, în general. Tot trupul. Dar când era cu Paula, se transforma într-un bărbat stimulat mai degrabă de sâni. Din chestiile alea două i se întrupau toate visurile umede.

Dar în seara asta? În ultimele câteva luni? Capul de pe umeri gândea mai mult decât oricare altă parte a corpului său și era chiar păcat.

Paula și-a strecurat mâna între coapsele lui.

— Mi-a fost dor de tine.

El a râs, scufundându-se și mai mult în fotoliul enorm, capitonat, și desfăcându-și picioarele și mai larg.

— Nu, nu ți-a fost.

Buzele ei frumoase s-au bosumflat.

— N-ai venit să mă vezi din februarie. Și n-ai văzut pe nimeni altcineva, din câte am auzit.

O sprânceană ridicată. Nu-i plăcea ideea că îi ținea cineva socoteala.

— N-ai fost nici la club, a adăugat ea.

— Și?

— Nu-ți stă în fire.

Paula și-a așezat palma pe fotoliu, între picioarele lui, atrăgându-i privirile spre bustul ei impresionant. Dintr-un motiv sau altul, Chandler și-a imaginat niște sâni mult mai mici umflându-se peste tivul de dantelă, garnisit cu fundițe.

Și în gândul ăsta erau un milion de alte lucruri greșite.

Iritat, s-a frecat cu palma pe bărbie. Barba puțin crescută îi înțepa pielea. Ce naiba se petrecea cu el? Se afla de aproape o oră la „Piele și Dantelă” și până acum ar fi fost deja în spatele unei femei, ținând-o cu palmele de solduri, alunecând înăuntru și înapoi.

— Vrei să vorbim? l-a întrebat, îndepărtându-se de fotoliu și plesnindu-și palmele cu sfială.

El a râs sec.

— Nu, scumpo, dar îți mulțumesc.

Un umăr delicat, ca de satin, s-a ridicat ușor.

— Ești sigur? Ai toane și ești tăcut de felul tău, iubitule, dar să dispari luni întregi? Am fost îngrijorată.

Chandler i-a replicat cu un alt hohot de râs. Părea puțin probabil. Paula era bună, grozavă chiar. Iar gusturile lor... *sexuale* se potriveau, dar când nu era el prin preajmă, era *întotdeauna* altcineva. Și ei, la fel ca lui, îi plăcea sexul. Ba chiar foarte tare, doar că în ultima vreme Chandler nu reușea să-și rezolve problema decât cu mâna.

— Nu vreau să vorbesc, a repetat el.

Genele ei dese au coborât, în timp ce se juca cu siretul înnodat între sâni.

— Fără să vorbim? Nicio problemă.

A privit-o cum se ridică grațios. Paula era o femeie înaltă, iar pe tocurile ei care păreau să spună „vino și trage-mi-o” aproape că ajungea la înălțimea lui, de 1,90 metri. A pivotat grațioasă și Chandler i-a privit fără fereală fundul. Fâșiuta de dantelă dintre fese dezvăluia mai mult decât ascundea. Paula s-a îndreptat, unduindu-se, către șezlongul așezat vizavi de el.

Era o priveliște foarte agreabilă – o priveliște minunată. Pielea Paulei avea culoarea cafelei fine și el știa din proprie experiență că o oră cu femeia aia te putea face să-ți uiți un an din viață, dar...

În oricare alt moment s-ar fi întărit ca un zid de cărămidă și ar fi fost gata s-o ia... iar și iar, însă dorința care i se prelingea din vene nu avea nimic memorabil de data asta. Categorie, azi nu era pe aceeași lungime de undă cu micuța domnișoară Paula.

Femeia a aruncat o privire peste umăr, mușcându-și buza. Tot nimic. A înfipt un genunchi ascuțit în șezlong și s-a aplecat, punând palmele pe spătar, apoi a ridicat celălalt picior. Frumos – foarte frumos.

Și cu toate astea, în pantalonii lui nu se întâmpla nimic.

Aplecându-se, și-a înțepenit fundul în aer.

— Cred că am fost neascultătoare și rea, Chandler.

El a ridicat o sprânceană.

— Așa ai fost?

Paula a clipit inocentă.

— Cred că trebuie să fiu *pedepsită*.

OK, de-abia a simțit în vintre filamente firave de dorință. Deci, era oficial. Penisul lui plecase în vacanță, în țara celibatului. Să-l. Fut.

Dându-și capul pe spate, și-a înăbușit un geamăt. Înainte de toate, ce mama dracului căuta aici? Dar alternativa ar fi fost să piardă vremea cu frații lui, și ce om întreg la minte ar fi vrut să să-și petreacă timpul cu rahaturi? Chase și Chad nu vorbeau decât despre femeile lor. Nu că le-ar fi invidiat fericirea, dar era de căcat, parcă ar fi ars-o aiurea cu două babe. Mai ales de când Chad era băgat până-n gât în planurile de nuntă.

Și dacă trebuia să mai audă o dată care e diferența între ivoriu și alb, avea să omoare pe cineva.

Să dea naiba, dacă acum un an i-ar fi spus cineva că, dintre ei trei, tocmai playboy-ul o să se însoare primul, i-ar fi râs în față. Și Chase era îndrăgostit. Și la fel

era și fratele lor Chad, jucătorul profesionist de baseball. În ciuda mizeriilor cu care se confruntaseră în copilărie.

Chestia era că, în ciuda presupunerilor tuturor (inclusiv ale fraților lui) în privința sa, Chandler nu avea nicio problemă cu ideea de a te așeza la casa ta. În timp ce aceia care nu știau nimic despre cum crescuseră frații Gamble credeau că Chandler era cel mai afectat de situație, având în vedere... *obiceiurile* lui și faptul că rareori se întâlnea cu o singură femeie, adevărul este că avea destul simț al realității ca să știe că nu toate relațiile semănau cu a părinților lui. Petrecând mai mult timp alături de familia Daniels – familia iubitei lui Chase – a reușit să-și demonstreze că bărbații și femeile chiar pot trăi fericiți până la adânci bătrâneți și toate rahaturile aferente. În realitate, el a fost dintotdeauna cel mai puțin afectat de nemernicul de taică-său și de epava de maică-sa.

Doar că, pur și simplu, nu întâlnește până acum femeia alături de care să-și dorească să fie mai mult de câteva ore, când și când, sau pe care s-o implice în toate aspectele vieții lui.

Ba da, ai întâlnit, i-a șoptit o voce al dracului de enervantă.

Da, avea să gonească îndată din minte gândul ăla.

Chiar trebuia să plece dracului de aici. Lipsa interesului era unul dintre motivele pentru care în ultima vreme nu mai frecventase „Piele și Dantelă”. Iar acesta era singurul loc în care făcea sex. Nu mai aducea deloc femeii acasă. De fapt, fosta consultantă de imagine a lui Chad, persoana aia venită parcă direct din iad, fusese ultima femeie care îi mai trecuse pragul, care mai pusese piciorușul în casa lui.

Telefonul mobil a început din nou să-i vibreze.

Iisuse Hristoase.

Lăsându-se pe spate în fotoliu, a băgat mâna în buzunar și a scos telefonul. Când a văzut că era numărul de la birou, l-a învins curiozitatea.

— Murray?

— Mulțumesc că ai răspuns la telefon în timp util, a răspuns celălalt cu voce gravă, profundă.

Buzele lui Chandler s-au arcuit într-un început de zâmbet.

— Am fost ocupat.

Ceea ce era o minciună crasă, din moment ce nu făcea altceva decât să se holbeze, având în pantaloni cel mai fleșcăit penis din oraș, în fața unei femei pe jumătate goală.

— Ce s-a întâmplat?

— A fost aici o *doamnă* care a întrebat de tine.

A ridicat o sprânceană, în timp ce Paula s-a uitat iar peste umăr, lingându-și buzele de un roșu violet.

— A zis ce vrea?

— Presupun că vrea să ne angajeze. De fapt, pe tine, a răspuns Murray.

În fundal a răsunat tăcănitul unor degete pe tastatură.

— Te-a cerut direct pe tine.

Ciudat. Majoritatea celor care veneau să le contracteze serviciile nu întrebau de el. Era proprietarul și managerul CCG Security și, în cazuri extrem de rare, prelua el treaba, în loc să lase echipa să se ocupe. Dar foarte rar.

— Cum o cheamă?

— Nu s-a prezentat.

— Și tu n-ai întrebat-o?

Chandler s-a încruntat.

Murray a pufnit.